

kan ministeriet selv tage initiativ til konkrete ændringer i foranstaltningernes udformning.

Den ændrede formulering i stk. 5 præciserer den gældende retstilstand, hvorefter statskassen alene betaler etablering og forbedring af sikkerhedsforanstaltninger i kryds mellem veje og jernbaner, når behovet for foranstaltningerne eller forbedringen af disse skyldes udviklingen i den almindelige færdsel, herunder f.eks. byudvikling i området, eller den tekniske udvikling af afmærkningen, f.eks. en ændret udformning af lyssignaler. Efter gældende praksis har staten ikke betalt disse sikringsforanstaltninger, hvis sikringen er gjort nødvendig, fordi der er tale om et nyt kryds, forårsaget f.eks. af et nyt vejanlæg over banen eller en ny banestrækning over vejen eller en så væsentlig udvidelse af en eksisterende vej, at denne kan sidestilles med et nyt vejanlæg. Dette sidste vil særligt være tilfældet, når antallet af kørebaner forøges, eller der anlægges nye cykelstier og fortove med henblik på at øge vejens kapacitet for motorkøretøjer. Udgiften ved nye kryds afholdes af den instans, som har taget initiativ til anlægsarbejdet. Derimod betaler staten for forbedringer af sikringsforanstaltninger, selv om de er nødvendiggjort af nye anlægsarbejder, der ikke er så omfattende, at den ombyggede vej kan sidestilles med anlæg af ny vej, og arbejder, der ikke har til formål at forøge kapaciteten af motorkøretøjer, men f.eks. at sikre de svage trafikanter.

Trafikale ændringer på vej- eller banenettet kan gøre det forsvarligt at reducere omfanget af sikkerhedsforanstaltningerne i krydset. Dette kan også ske med ministeren for offentlige arbejders godkendelse efter forslag fra de lokale myndigheder, eller på ministerens eget initiativ efter forhandling med de lokale instanser.

Til nr. 24

Der er tale om en tydeliggørelse af de hidtidige bestemmelser. Den hidtidige frist på 3 måneder til fremsættelse af indsigelser er dog nedsat til 8 uger efter anmodning fra Kommunernes Landsforening. Foreningen har henvist til den i kommuneplanlovens § 24 fastsatte frist på 2 måneder til at fremsætte indsigelser mod et lokalplanforslag. Foreningen finder, at en vejnedlæggelse ikke kan anses for at have større betydning for de berørte end et lokalplanforslag, og der er derfor ikke grundlag for en længere frist for at fremsætte indsigelser mod nedlæggelse af en vej end mod lokalplanforslag. Ændringen fra 3 måneder til 8 uger er begrundet med, at denne frist passer bedre ind i kommunal-

bestyrelsernes arbejdsgang med møder normalt hver 4. uge. Samtidig præciseres det, at vejen kan opretholdes som privat fællesvej eller privat vej for en enkelt ejendom, hvorved forstås en vej, der uden at være offentlig hverken er privat fællesvej eller almen vej i henhold til privatvejslovens §§2 og 4. Hvis vejen bliver privat vej, tillægges arealet den pågældende ejendom.

Til nr. 25

Fristen i § 93 for indsigelse mod beslutning om nedlæggelse eller omlægning af almene veje forkortes til 8 uger, jfr. her bemærkningerne vedr. nr. 24.

Til nr. 26 og 27

»Almene stier« medtages som en rettelse af en fejlskrivning i lovteksten fra 1978. Bestemmelsen om, at private fællesveje kan overtages som offentlige stier og dermed tjene to formål, er i overensstemmelse med en praksis, der i hvert fald har været gældende siden fyrrerne. Reglen er af størst betydning på landet, idet private fællesveje i byerne ikke må afspærres uden vejmyndighedernes samtykke, og offentligheden derfor frit kan benytte sidstnævnte veje til såvel gående som kørende færdsel. Når en privat fællesvej (tillige) optages som sti, indebærer det imidlertid, at der skal tilvejebringes en fordeling af udgifterne til vedligeholdelse og istandsættelse af færdselsarealet mellem de private og vejbestyrelsen. Hvis fordelingen ikke sker ved aftale mellem vejbestyrelsen og de vejberettigede, fastsætter vejbestyrelsen fordelingen. Er vejbestyrelsen også vejmyndighed for den private fællesvej, kan fordelingen fastsættes når den træffer beslutning efter privatvejslovens kap. 6 eller 10. Da stien samtidig bevarer sin hidtidige status som privat fællesvej, overtager vejbestyrelsen ikke ejendomsretten til arealet, og dette skal således ikke udskilles i matriklen i medfør af lovens kapitel 8.

Til § 2

Til nr. 1

Ved forslaget ændres den hidtidige formulering efter forslag fra matrikeldirektoratet, således at udtrykket »ejendomme, der er særskilt matrikuleret« erstattes af »ejendom«. Dette medfører ikke nogen realitetsændring, men alene en sanering af ejendomsbegrebet. Formuleringen »en anden ejendom, end den hvorover vejen fører« fjerner samtidig uklarheden med hensyn til, om en privat fællesvej, hvortil kun én anden ejendom har vejret,